

E D I T U R A S C R I P T U M ®

ŞAPTE BĂRBAŢI

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Bonhoeffer
Șapte bărbați
Șapte femei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

METAXAS, ERIC

Șapte bărbați și secretul măreției lor / Eric Metaxas. - Oradea:

Scriptum, 2021

ISBN 978-606-031-077-8

Aprecieri pentru această carte

Aceasta este o carte pe care trebuie să o citești, să o citești cu glas tare în auzul altora, iar apoi să o citești din nou. Într-o vreme în care copiii cresc paralizați din cauza promovării unor celebrități cu mintea goală și a unor rebeli vrednici de dispreț, adevărata bărbăție și adevăratul eroism pretind o susținere specială. Eric Metaxas a plusat din nou, iar noi îi suntem iarăși datori.

—OS GUINNESS, autor al lucrării *A Free People's Suicide*

Eric Metaxas este unul dintre autorii mei favoriți. Biografiile scrise despre William Wilberforce și Dietrich Bonhoeffer sunt persuasive, iar comentariile sale săptămânale din cadrul emisiunii *BreakPoint* sunt elevate și menite să îndemne la cugetare. *Șapte bărbați* e gândită pentru a oferi modele de urmat bărbaților și celor care urmează să devină bărbați; e o lucrare care ilustrează practic sensurile bărbăției. Autorul urmărește acest scop, focalizându-se asupra a șapte bărbați care au trăit și au slujit bine. Cu toții avem nevoie de exemple ilustre; trebuie să știm ce înseamnă să fi bărbat și ce care este menirea pe care le-a dat-o Dumnezeu; avem nevoie de inspirație. Acesta este lucrul pe care Eric îl realizează. Recomand cu toată inima această carte ușor de parcurs.

—DENNY RYDBERG, președinte al organizației Young Life

În ce constă adevărata bărbăție? Ce înseamnă să fi bărbat, în secolul XXI? Sunt două întrebări vitale cu care prietenul meu Eric Metaxas ne ajută să ne confruntăm în această carte a lui. Privind la cei șapte bărbați de seamă din istorie, *Eric ne ajută să înțelegem elementele esențiale ale bărbăției din orice epocă. Este o lucrare superbă. V-o recomand cu căldură.*

—Excelența sa GREGORY W. SLAYTON,
autor al bestseller-ului *Be a Better Dad Today*

ERIC METAXAS

BĂRBAȚI

ȘI SECRETUL
MĂREȚIEI LOR

VOL. 1

William Wilberforce

George Washington

Eric Liddell

Chuck Colson

Jackie Robinson

Papa Ioan Paul al II-lea

Dietrich Bonhoeffer

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Seven Men
© 2013 by Eric Metaxas
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul:
Șapte bărbați
de Eric Metaxas

© 2021 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea VDCC – Versiunea Dumitru Cornilescu corectată. Alte traduceri ale Bibliei: NTR – Noua Traducere în Limba Română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-077-8

Tiparul executat în U. E.

ACEASTĂ CARTE ESTE DEDICATĂ
TATĂLUI MEU, NICHOLAS METAXAS

Μέ Αγάπη

Cuprins

<i>Despre autor</i>	11
<i>Mulțumiri</i>	13
<i>Introducere</i>	15
1. George Washington (1732-1799)	31
2. William Wilberforce (1759-1833)	63
3. Eric Liddell (1902-1945)	91
4. Dietrich Bonhoeffer (1906-1945)	125
5. Jackie Robinson (1919-1972)	151
6. Papa Ioan Paul al II-lea (Karol Wojtyła, 1920-2005)	179
7. Chuck Colson (1931-2012)	205

Despre autor

Eric Metaxas este autorul multipremiat al New York Times, pentru cărțile sale *Miracles*, *Bonhoeffer*, *Seven Men*, *Amazing Grace* și peste treizeci de alte cărți. El este gazda emisiunii *Eric Metaxas Show*, un program radio național care se difuzează în mai bine de 120 de orașe din SUA. ABC News l-a numit pe Metaxas „un ambasador fotogenic și inteligent al credinței“. El a fost vorbitorul principal la Micul Dejun cu Rugăciune din 2012 în Washington, DC, și în fiecare an se adresează în conferințe și prelegeri la zeci de mii de ascultători din Statele Unite și din străinătate. În prezent, activează ca lector la King's College în New York City, unde trăiește împreună cu soția și fiica lui.

Mulțumiri

În trecut, când eram întrebat cine m-a ajutat în cercetarea impusă de scrierea cărților mele – mai ales în cazul biografiilor lui Wilberforce și Bonhoeffer – de regulă zâmbeam, spunând că mi-aș fi dorit ca lucrul acesta să fie posibil, subliniind astfel că nimeni nu mă ajutase și că eu însumi am făcut munca de cercetare. Procesul de cercetare l-am asemănat cu realizarea unei jonglerii în timpul conducerii unui monociclu. Pentru prima dată pot spune însă că mă bucur să fi beneficiat de ajutor, cu precădere oferit de prietena mea Anne Morse – mai ales în privința capitolelor referitoare la Washington, Liddell și Robinson – dar și de colega mea de la *BreakPoint*, Gina Dalfonzo, care m-a ajutat la capitolul despre Wojtyła. Îi mulțumesc, de asemenea, unui alt coleg de la *BreakPoint*, dragului meu prieten Roberto Rivera, care, în 1998, mi-a atras atenția asupra credinței lui Jackie Robinson – și a lui Branch Rickey – și care mi-a vorbit despre biografia de referință scrisă de Arnold Rampersad. În sfârșit, doresc să-l menționez și să-i mulțumesc prietenului meu Markus Spieker, al cărui îndemn de a

scrie o carte de genul acesta a rodit, în cele din urmă. Fie ca ea să rodească și mai departe.

— ERIC METAXAS, New York City, noiembrie 2012

Introducere

După cum ar fi de acord cei mai mulți oameni, ideea de bărbăție a căzut într-o oarecare stare de confuzie, în aceste ultime decenii. Lucrarea de față speră să poată corecta oarecum această situație, răspunzând la două întrebări de o importanță vitală. Prima: *Ce este un bărbat?* A doua: *Ce face ca un bărbat să fie mare?*

Cred că mă veți ierta dacă voi începe cu John Wayne. Evident, „ducele“ nu este unul dintre cei șapte bărbăți prezentați în această carte, însă mulți bărbăți din generația mea l-au considerat pe Wayne un fel de icoană a bărbăției și a masculinității; și încă o mai facem. Care ar fi, așadar, motivul? Ce lucru deosebit întâlnim la el? Să fie duritatea și felul în care pășește? Să fie faptul că pare mare și puternic, iar majoritatea bărbăților aspiră la aceste calități? Ei bine, toate acestea sunt desigur implicate, însă cred că imaginea sa exemplară se datorează mai ales faptului că a jucat cu precădere roluri care au folosit înălțimea și puterea lui pentru protejarea celor slabi. El a fost întotdeauna personajul pozitiv. A fost mereu tare și puternic, dar fără

ȘAPTE BĂRBAȚI

să fi bruscat vreodată pe cineva. Oarecum, urmărindu-l pe marele ecran, faptul acesta arată generațiilor de bărbați (și femei) ce anume face ca un bărbat să fie mare, dincolo de discuțiile interminabile legate de un astfel de subiect. Uneori, o imagine vie *este* cu adevărat mai importantă decât o mie de cuvinte, iar lucrul pe care îl atribuim lui John Wayne reprezintă un semn al secretului măreției bărbaților din această carte.

În consecință, aceasta nu este o carte care discută *despre* bărbăție – cel puțin nu după terminarea acestei introduceri, peste care poți să treci dacă vrei, deși după ce am ajuns până aici, de ce să ne oprim? – ci una care *ilustrează* bărbăția, folosind viețile reale ale unor mari bărbați. Poți să vorbești cât e ziua de lungă despre ceea ce este corect sau incorect, despre bine și rău. În cele din urmă însă oamenii trebuie să vadă aceste lucruri. Privirea și studierea vieților concrete ale oamenilor reprezintă, pur și simplu, cea mai bună modalitate de a comunica idei referitoare la modul în care trebuie să ne purtăm și la modul în care *nu* trebuie să ne purtăm. Avem nevoie de eroi și de modele.

Acum, modelul meu personal *cel mai important* este Isus; și probabil ați remarcat că El nu Se mulțumește doar să vorbească. Fără îndoială, El a afirmat o mulțime de lucruri extraordinare, dar în același timp a trăit împreună cu ucenicii Săi timp de trei ani. Ei L-au văzut mâncând, dormind și făcând miracole. L-au văzut trăindu-Și viața, suferind și murind. L-au văzut interacționând cu tot felul de oameni, inclusiv cu ei înșiși. A trăit în mijlocul lor. Aceasta a fost principala modalitate în care S-a comunicat oamenilor care aveau să-L comunice lumii. Acesta este și modul în care a făcut ucenici – care urmau să facă ucenici care urmau și ei să facă ucenici. Așadar, citind relatările evanghelice referitoare la viața lui Isus, ajungi la concluzia că a observa viața unei persoane este cel puțin la fel de important ca obținerea unei liste de lecții din partea persoanei respective. Da, predicile sunt importante, dar a vedea viața concretă a celui care predică s-ar prea putea să fie o experiență și mai puternică. Ajungi astfel la ideea că modul în care trăiești îi afectează pe alții; îi învață *pe ei* cum să trăiască.

În istorie, modelele au fost întotdeauna importante, până recent.

Introducere

Grecii antici l-au avut pe Plutarh și opera lui: *Viețile paralele ale oamenilor iluștri*, iar în secolul al XVI-lea am dobândit *Cartea martirilor lui Foxe*. Mesajul acestor cărți și al altora ca ele a fost că viețile oamenilor respectivi au fost extraordinare, devenind modele vrednice de urmat. A avea modele și eroi a fost, de-a lungul vremii, o modalitate vitală de a ajuta tânăra generație să înțeleagă la ce anume trebuia să aspire. Iată unul dintre principalele motive pentru care am scris biografiile lui William Wilberforce (*Amazing Grace: William Wilberforce and the Heroic Campaign to End Slavery*) și Dietrich Bonhoeffer (*Bonhoeffer: Pastor, martir, profet, spion*). Apropos, una dintre ultimele cărți pe care Bonhoeffer le-a citit înainte de a muri a fost *Viețile* lui Plutarh.

Așadar, ideea de a avea eroi și modele a fost, de-a lungul vremii, una foarte importantă, dar, după cum spuneam, lucrul acesta s-a schimbat oarecum în ultimii ani. *Ce s-a întâmplat?*

ÎMPOTRIVIREA FAȚĂ DE AUTORITATE

O parte din ceea ce s-a întâmplat – începând cu sfârșitul anilor 1960 – e faptul că am acceptat noțiunea că nimeni nu are, de fapt, căderea să spună altcuiva ce este bine și ce este rău. Prin urmare, nu mai dorim să prezentăm pe cineva ca fiind un model bun de urmat. „Cine sunt eu să judec pe altul?” a devenit aproape o mantră a vremurilor noastre.

Dar cum s-a întâmplat așa ceva? Ei bine, lucrurile sunt complicate, însă au probabil de-a face cu Războiul din Vietnam și cu scandalul Watergate. Nu există nicio îndoială că aceste evenimente au contribuit la accelerarea unei tendințe către suspectarea versiunii „oficiale” a lucrurilor și a conducătorilor noștri. Până la Războiul din Vietnam, aproape toate războaiele anterioare au fost considerate îndreptățite, iar mesajul general a fost acela că patrioții americani trebuiau să-și facă datoria, să iasă în față și să contribuie la apărarea țării și a libertăților noastre. Odată cu Vietnamul însă toate acestea s-au schimbat. La fel, cu Watergate. Pentru prima dată în istorie – mulțumită conversațiilor înregistrate la Casa Albă – am văzut și am auzit un președinte al

SUA care nu a acționat deloc „în mod prezidențial“, ci s-a purtat fără noblețe și într-un mod venal și rușinos. L-am auzit folosind cuvinte pe care nu le-am dori folosite de copiii noștri.

În consecință, autoritatea celui președinte, Richard Nixon, a ajuns să fie cu seriozitate pusă la îndoială. Cu începere din momentul acela, *toți* conducătorii noștri au fost priviți cu profundă suspiciune și am dobândit obișnuința de a ne concentra asupra lucrurilor negative din viața oamenilor renumiți. Fiecare sunet negativ scos de un predicator TV, sunet care poate fi transmis, este auzit de o mie de ori mai bine decât toate lucrurile bune pe care le spune. E greu să mai ai eroi într-un astfel de climat.

Am proiectat apoi această idee înapoi în istorie, astfel încât o mare parte dintre lucrurile pe care le auzim acum despre președinții noștri eroi din trecut sunt negative. Ca urmare, George Washington nu mai este astăzi perceput ca un „părinte eroic al țării“, ci mai degrabă ca un moșier bogat, care a deținut, cu ipocrizie, sclavi. Mulți dintre noi am uitat sacrificiile atroce și spectaculoase pe care el le-a făcut și pentru care fiecare american ar trebui să-i fie pentru totdeauna recunoscător. Lucrul acesta nu este doar o rușine, ci ne este și profund dăunător nouă, ca națiune. Columb nu mai este considerat un vizionar întreprinzător și viteaz, care a riscat totul pentru a descoperi Lumea Nouă, ci este văzut ca un nimicitor al popoarelor indigene. Este adevărat că idolatrizarea fără judecată nu este un lucru bun, dar a fi excesiv de critic față de niște oameni care au fost altfel niște oameni buni poate fi extrem de păgubitor; și a și fost deja.

Prin urmare, ideea însăși de autoritate *legitimă* a fost păgubită. De când am fost copil, în anii '70, au apărut sloganuri de genul: „Contestă autoritatea“. Acestea nu ne îndeamnă doar să verificăm dacă autoritatea este legitimă, ceea ce ar constitui un lucru bun; nu, după părerea mea, ele merg mai departe. Am impresia că ne îndeamnă să contestăm însăși ideea de autoritate. În consecință, s-ar putea spune că am parcurs deja întregul traseu dintre acceptarea oricărei autorități și respingerea fără judecată a oricărei autorități. Am trecut de la extrema naivității la extrema cinismului. *Media de aur*, cea a interogării autorității *cu scopul de a-i determina legitimitatea*, a fost în întregime depășită. Am fugit de la un pol înghețat până la celălalt,

Introducere

ratând complet ecuatorul. Ne asemănăm cu o persoană care a fost atât de tare rănită de o altă persoană de sex opus încât nu mai acordă credit niciunei persoane aparținând sexului respectiv. În loc să caute pe cineva de încredere, omul acesta elimină în întregime ideea de încredere. Pentru el, nimeni nu mai merită încredere.

Acesta este un final cu totul negativ, iar în cultura noastră plătim un preț enorm pentru el. După cum am văzut, oamenii au nevoie de eroi și modele. Aceia dintre noi care luăm în serios Biblia credem că omenirea a căzut și că nimeni nu este desăvârșit, cu excepția lui Isus. Credem însă, de asemenea, că există oameni care constituie totuși exemple bune, și alții care sunt exemple rele. Putem oare crede cu adevărat că viața unora nu este vrednică de emulație? Sau că a altora nu constituie o mărturie destinată să ne avertizeze? Suntem oare cu adevărat dispuși să declarăm că nu trebuie să prezentăm copiilor noștri (și nouă înșine) pe Abraham Lincoln ca pe un exemplu vrednic de urmat, iar pe Adolf Hitler și Iosif Stalin ca pe niște exemple care nu trebuie urmate?

Am urmărit recent o versiune mai veche a filmului *The Rifleman* (*Pușcașul*), cu Chuck Connors. Serialul a rulat între anii 1958 și 1963, iar audiența lui a fost în mare măsură formată din băieți. Am fost uimit de modul în care poveste încerca într-un mod evident să comunice însemnătatea faptului de a fi un bărbat adevărat, un om bun, un bărbat eroic și viteaz. Se sublinia limpede diferența dintre un astfel de om și un laș sau un bătăran. Lucrul acesta rămâne vital pentru educația unor tineri destinați să facă ceea ce trebuie. O simplă privire aruncată astăzi asupra televizorului îți va spune însă că lucrul acesta a dispărut în întregime. Cartea de față e destinată tuturor, dar scriind această carte despre cei șapte bărbați, m-am gândit mai ales la nevoia de modele a tinerilor. Dacă nu putem arăta în direcția niciunei persoane din istorie sau din cultura noastră pe care ei să o poată imita, atunci vor imita pe *oricine*.

Tinerii care își petrec timpul urmărind filme violente și jucând jocuri video nu vor deveni cu ușurință bărbații care au fost destinați să fie. Vor intra în derivă. Ei vor rata însăși scopul pentru care au fost aduși în această lume, acela de a fi măreți, de a fi ei înșiși eroi. Ce lucru poate fi mai tragic? Ei nu vor înțelege cine sunt și nu vor

ȘAPTE BĂRBAȚI

ști cum să se raporteze la femei, provocându-și suferințe lor înșiși (și probabil femeilor respective). Prin urmare, este vital să-i putem învăța cine sunt ei de fapt în planul lui Dumnezeu și este la fel de vital să le reinstituim un sentiment al eroicului. Bărbații din această carte sunt câțiva dintre eroii mei și mă bucur să pot vorbi despre ei altor oameni. Nădăjduiesc ca ei să-i poată inspira pe tineri să-i imite.

CE ESTE ADEVĂRATA BĂRBĂȚIE?

La începutul acestei introduceri, am afirmat că există o confuzie generală în ce privește natura adevăratei bărbății. Această confuzie se leagă de ideea mai amplă a autorității însăși, care a fost denigrată, fapt pe care tocmai l-am menționat. Pentru că tatăl a fost în mod tradițional considerat conducătorul familiei, anulând ideea autorității, anulăm odată cu ea și ideea paternității.

Poate nega cineva că ideea paternității a suferit și ea un declin dramatic în ultimii aproximativ patruzeci de ani? Una dintre emisiunile TV cele mai populare din anii 1950 se intitula *Tata știe cel mai bine*. Era portretul frumos al unei familii americane minunate și, în multe privințe, tipice. Tatăl, jucat de Robert Young, reprezenta autoritatea ultimă, însă autoritatea lui nu era niciodată aspră sau dominatoare. Puterea lui era o putere liniștită. De fapt, el era un om blând, înțelept, bun și generos – în așa măsură încât aproape oricine urmărește filmul ar dori ca tatăl său să se asemene cu el! Astăzi însă, tindem să-i vedem pe tații noștrii așa cum ne sunt ei prezentați de mass media, ca pe niște nătângi sau ca pe niște proști îngâmfați.

Există ceva vital în ideea de paternitate, ceva care ne indică secretul de a fi un om deosebit. Trebuie să subliniem însă că un om nu trebuie neapărat să fie tată pentru a avea însușirile unui tată bun. Doi dintre bărbații din această carte, Dietrich Bonhoeffer și Ioan Paul al II-lea, nu s-au căsătorit niciodată și nu au avut copii. Nici chiar George Washington, care a fost căsătorit, nu a avut propriii săi copii. Dar cu toate acestea, noi, americanii, îl numim părintele SUA. Iar în cazul papei Ioan Paul al II-lea, rădăcina cuvântului din care derivă termenul „papă“ este *papa* – tată. A fi tată nu este un

Introducere

lucru biologic. Dacă ne gândim la paternitatea lui Dumnezeu, ne imaginăm o persoană puternică, iubitoare și care se jertfește pe sine pentru cei pe care-i iubește. Aceasta este imaginea paternității și a bărbăției adevărate.

AȘADAR, CARE ESTE IDEEA DE BĂRBĂȚIE PROPUSĂ DE DUMNEZEU?

Într-o lume în care orice autoritate este contestată și în care aprecierea noastră față de ideea reală de conducător – dar mai ales de părinte – a fost puternic afectată, sfârșim prin a înțelege foarte puțin eroicul, în general. După cum am văzut, ideea însăși de bărbăție a ajuns extrem de confuză și, în consecință, în locul conceptului divin al bărbăției autentice, am sfârșit prin a deține două idei cu totul distorsionate despre bărbăție.

Prima idee falsă a bărbăției este aceea de a fi încrezut, de a fi arogant și de a te folosi de putere pentru a-i domina și a-i brusca pe cei mai slabi. Evident, nu aceasta este ideea divină privitoare la bărbăția adevărată. Un astfel de individ este unul care nu a reușit să se maturizeze emoțional, unul care arată ca un bărbat pe dinafară, dar care în lăuntru este doar un băiat nesigur și egoist.

A doua alegere greșită este efeminarea, care este în esență tendința de a renunța la masculinitate și de a pretinde că nu există o diferență reală între bărbați și femei. Astfel, puterea ta de bărbat își pierde orice scop, iar a fi puternic nu mai este considerat un lucru bun.

Ideea divină a bărbăției e cu totul alta. Ea nu are nimic de-a face cu cele două idei greșite, cu aroganța sau efeminarea. Biblia ne spune că Dumnezeu ne-a făcut după chipul Său, parte bărbătească și parte femeiască; ea evaluează pozitiv masculinitatea, feminitatea și diferența dintre ele. Aceste distincții sunt idei ale lui Dumnezeu. În primul rând, Biblia afirmă că bărbații sunt, în general, mai puternici decât femeile, iar Sfântul Petru, desigur, e faimos – sau infam – pentru faptul de a fi afirmat că femeile sunt „sexul mai slab“. Când Dumnezeu i-a făcut pe bărbați mai puternici, intenția Lui a fost ca ei să-și folosească puterea pentru a le proteja pe femei,

ȘAPTE BĂRBAȚI

pe copii și pe toți ceilalți. Există ceva eroic în lucrul acesta. Puterea masculină este un dar oferit de Dumnezeu și, asemenea tuturor darurilor lui Dumnezeu, este destinată întotdeauna și pretutindeni binecuvântării altora. În Geneza 12:1-3, Dumnezeu îi spune lui Avraam că îl va binecuvânta *pentru ca Avraam să-i poată binecuvânta pe alții*. Toate binecuvântările și toate darurile – iar puterea este un dar – sunt daruri ale lui Dumnezeu destinate împlinirii scopurilor Sale, adică binecuvântării altora. Prin urmare, bărbații trebuie să-și folosească puterea pentru apărarea și binecuvântarea celor mai slabi, adică a altor bărbați care au nevoie de ajutor sau a femeilor și a copiilor. Adevărata putere este întotdeauna orientată spre împlinirea scopurilor lui Dumnezeu.

Dar pentru că bărbații și-au folosit uneori puterea în mod egoist, s-a născut o reacție împotriva întregii idei a puterii masculine. Ea a ajuns să fie privită – și descrisă – ca un lucru negativ. Dacă accepți această idee, ajungi la concluzia că singura modalitate de a te raporta la ea este să lupți împotriva ei, să încerci să-i slăbești pe bărbați, pentru că orice putere ar avea o vor folosi spre ruina celorlalți. În felul acesta ajungem la ideea efeminării bărbaților. Puterea e denigrată pentru că poate fi folosită greșit. Prin urmare, trăim într-o cultură în care puterea e temută și în care avem impresia că – pentru a-l proteja pe cel slab – puterea însăși trebuie slăbită. Când se întâmplă un astfel de lucru, eroicul și adevărata natură a puterii sunt în mare măsură uitate. Faptul produce o lume a bărbaților care nu mai sunt cu adevărat bărbați, ci un fel de băieți; niște încrezuți laudăroși și cu gura mare sau niște pseudo-bărbați moi și efeminați. La rândul lor, femeile au impresia că trebuie să „devină puternice“ și că nu trebuie niciodată să se bazeze pe bărbați, în privința puterii. Situația seamănă mult cu ideea socialistă conform căreia „puterea“ și „tăria“ trebuie redistribuite – adică luate de la bărbați și date femeilor și chiar lucrurilor. Nu există nicio îndoială că lucrurile nu pot funcționa astfel. Pierde toată lumea.

Cavalerul în armură strălucitoare care face tot posibilul pentru a-i apăra pe alții, un domn care își oferă haina sau deschide ușa unei doamne – acestea sunt idealuri creștine ale bărbăției. Isus a afirmat că cel care conduce trebuie să fie slujitorul tuturor. Ideea conducerii

Introducere

slujitoare e o idee biblică. Adevăratul conducător se dăruiește pe sine poporului pe care-l conduce. Păstorul cel bun își dă viața pentru oile lui. Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi. El a murit pentru cei pe care i-a iubit. Aceasta este ideea divină a puterii, a conducerii și a binecuvântării. Puterea e un lucru care trebuie folosit în slujba celorlalți. Astfel, ideea divină a puterii masculine ne pune la dispoziție ideea unui domn cu o purtare de cavaler față de femei, nu ideea unui obraznic sau a unuia care nu vede nicio diferență între el însuși și ele.

CAVALERISMUL ȘI EROISMUL NU AU MURIT

Vara trecută a avut loc un atac groaznic cu armă de foc la un cinematograf. Doisprezece oameni dintre cei care au participat la spectacolul de la miezul nopții al ultimului film din seria Batman au fost uciși fără remușcări de către un individ care nu poate fi considerat decât un nebun. Dintre toate lucrurile care s-au spus despre acest tragic eveniment, m-a impresionat cel mai mult faptul că trei tineri au murit apărându-și prietena de gloanțele nebunului. De ce au făcut ei lucrul acesta? Ce ne spune o astfel de faptă despre bărbăție?

Ucigașul este imaginea perfectă a răului, care este contrariul iubirii. E imaginea unuia care folosește puterea (în cazul de față, arma de foc) pentru a distruge și a răni. În cei trei tineri avem însă imaginea puterii care se manifestă prin dragoste, iar aceasta este opusul răului. Poți vedea în cazul acesta niște bărbați care și-au folosit puterea și tăria pentru a proteja. În primul caz, poți vedea un om care comite un act de un egoism insondabil, un individ care nu acordă nicio valoare celorlalți și ale cărui acțiuni oglindesc această evaluare. În cazul al doilea, sunt trei bărbați care fac o faptă de un altruism insondabil. De ce s-au folosit ei de puterea și tăria lor pentru a ajuta pe altcineva? Ce este instinctul acesta și de ce i-au dat ei ascultare?

Relatările din această carte reprezintă istoriile unor bărbați care au urmat această cale din urmă, care au părut să știe că în inima faptului de a fi bărbat se află ideea de a fi altruist, de a pune puterea ta cea mai mare la dispoziția lui Dumnezeu și uneori de a renunța la un lucru

ȘAPTE BĂRBAȚI

care îți aparține, în vederea unui scop mai important – de a dăruii ce este al tău, pentru slujirea altora.

A AVEA CURAJ ÎNSEAMNĂ A AVEA INIMĂ

Spunem despre actul acestor bărbați de la cinematograf și despre actele altruiste ale majorității oamenilor de pretutindeni că sunt acte de curaj. Puterea în serviciul altora este o chestiune de curaj. Știi însă că termenul *curaj* vine de la latinescul *cor*, care înseamnă „inimă”? Așadar, a avea curaj înseamnă pur și simplu a avea „inimă”. Desigur, Biblia îi îndeamnă de multe ori pe oameni să fie „cu inimă” și să „aibă curaj”. În esență, sensul este același. A avea inimă înseamnă a avea curaj. Aceasta este ideea divină a puterii, să ai o inimă de leu. Un bărbat cu inimă poate fi considerat un bărbat cu *inimă de leu*.

Ai remarcat, probabil, că perspectiva falsă asupra bărbăției, aroganța, consideră faptul de a avea „inimă” ca pe o slăbiciune, ca pe un lucru moale. Ea pierde astfel semnificația autentică a faptului de a avea inimă. Perspectiva aroganței o înlocuiește cu altceva. Un prim indiciu al acestui lucru ar fi faptul că numele lui începe cu litera „t”. Al doilea indiciu ar fi cuvântul spaniol *cojones*. Nu scăpa însă din vedere că acest concept al bărbăției reduce ideea divină a bărbatului nobil și eroic la componenta ei sexuală. Ne oferă ideea unei maimuțe sau a unei capre, nu gândirea unui leu. Ai citit vreodată eseul lui C.S. Lewis intitulat „Bărbați fără piept”? Lewis înțelege faptul că bărbații cu inima mare, bărbați „cu piept”, sunt bărbați adevărați. Bărbăția ține de faptul de a avea piept și inimă. Dacă nu vom înțelege că Dumnezeu Se interesează de mărimea inimilor noastre, nu de mărimea dispozitivelor noastre genitale, nu vom înțelege nici ideea divină a adevăratei masculinități.

Așadar, ce este „inima”? Este curaj, dar curaj pentru a realiza ce? Curajul de a face ceea ce trebuie, atunci când toate celelalte lucruri îți spun că nu ar trebui. Curajul de a te ridica deasupra împrejurărilor și a circumstanțelor. Curajul de a întrupa ideea divină a bărbatului adevărat și de a te dăruii altora atunci când lucrul acesta te costă și când totul îți spune că ar trebui să te interesezi mai întâi de tine însuși.

Introducere

DE CE I-AM ALES PE ACEȘTI ȘAPTE BĂRBAȚI?

Cineva care citește această carte s-ar putea întreba de ce i-am ales pe acești șapte bărbați. Desigur, aceasta nu este o listă definitivă. Există o mare măsură de subiectivitate în astfel de alegeri. Există mulți, mulți alții pe care mi-ar fi plăcut să-i pot include și pe care sper să-i pot include în volumele viitoare. În acest prim volum însă am căutat șapte bărbați care să fi făcut fiecare dovada unei anumite calități, respectiv, aceea de a se dăruir unui scop superior și de a dăruir un lucru pe care ar fi putut să-l păstreze pentru ei înșiși. Într-un fel sau altul, fiecare dintre ei a făcut lucrul acesta. A proceda într-un astfel de mod este un lucru nobil și admirabil; și este nevoie de curaj și, adesea, e nevoie și de credință. Fiecare dintre cei șapte bărbați din această carte are și această calitate.

Dați-mi voie să vă explic pe scurt ce vreau să spun în fiecare caz.

După cum veți constata citind despre el, *George Washington* (1732-1799) a renunțat de bunăvoie, la un moment dat, la o serie de puteri extraordinare. Ar fi putut să devină rege, într-un moment în care faptul de a fi rege însemna ceva; el a renunțat însă din altruism, la această onoare. Un astfel de sacrificiu este aproape insondabil pentru noi, cei de astăzi, însă Washington a înțeles că exista ceva mai important decât puterea. A face ceea ce este nobil și eroic, de a face ceea ce trebuie a fost, pentru el, mai important decât a ajunge puternic. El a renunțat la toată această putere de dragul unui lucru nobil și a făcut un astfel de lucru de dragul noii sale țări și pentru milioanele de oameni care nu se născuseră încă. Dacă nu ar fi procedat astfel, probabil țara respectivă nu ar fi rezistat prea mult. În consecință, fiecare american este beneficiarul direct al lucrului pe care l-a făcut omul acesta. Nu este vorba despre o hiperbolă. Ceea ce el a realizat te afectează și pe tine, în mod personal. El a renunțat la un lucru cert, pentru a face ceea ce trebuia să facă, iar astăzi este pe bună dreptate considerat unul dintre cei mai mari eroi din istoria lumii.

În același fel, *William Wilberforce* (1759-1833) a renunțat la șansa de a deveni prim-ministru al Angliei. Mulți au afirmat despre el că a „pus principiul deasupra partidului“ și că a renunțat astfel la funcția de prim-ministru. Dar care a fost motivul pentru care a renunțat el